

at hævde vor Ret til Søterritoriet under Bornholm, idet de mente, at det som Følge deraf vilde blive vanstelig at opretholde Fællesfiskeriet i Øresund. De danske Fiskere sætte nemlig Pris paa at have Ret til der at fiske inde paa det svenske Søterritorium. Derfor hed det i Reskriptet: „Ligesom man ikke kan formene dem — de svenske Fiskere — at sælge deres Fangst i Riget, naar de iagttage, hvad Told-, Karantæne-, Havne- og øvrige vedkommende Lovbestemmelser i saa Henseende maatte foreskrive, saaledes finder, efter hvad der er oplyst, Ministeriet overvejende Betænkelse ved at foretage videre i en Sag, der forhaabentlig vil ordne sig i Mindelighed,“ og saa gør Ministeriet Regning paa Amtmandens og Retsbetjentenes Konduite i den Sag. Man har altsaa egentlig ikke givet de svenske Fiskere en Tilladelse til at fiske paa vort Søterritorium; men man har heller ikke turdet forbyde dem, navnlig for Sildefiskeriets Vedkommende frundom at drive ind under vore Kyster og fiske der. Saa kom der Klager i 70-erne, og man ser i Tillæg B. til Rigsdagstidenden, at den daværende Indenrigsminister i Skrivelse af 4de Februar 1881 forlanger en Bevilling paa 10,500 Kr. til Kanonbaaden Hauch og motiverer det med de mange Klager, der navnlig vare komne fra Bornholm over, at Svenskerne hjemsgæte vore Kyster. „Vore Fiskere,“ hedder det, „paaføres megen Skade og Ulempe; de lide særdeles betydeligt Afbræk i Udøvelsen af deres Erhverv.“ Der staar ogsaa i samme Skrivelse, at de diplomatiste Underhandlinger ikke føre til noget; derfor ønsker Ministeren at saa denne Kanonbaad for at kunne hævde vor Højsedsret over Søterritoriet. Ministeren faar Bevillingen og giver en Sejlordre den 16de April 1881, hvor det paabydes Chefen at jage fremmede Fiskere bort fra vort Søterritorium, baade tyske og svenske; men 3 Uger efter, den 7de Maj 1881, forandres Ordren til, at han kun skal jage Tyskerne væk; men at jage Svenskerne bort turde man ikke indlade sig paa. Senere har der foreligget flere Forslag til en Fiskerilov, og i det første af disse Forslag var der en Bestemmelse om, at under Bornholm skulde der være et Slags Fællesfiskeri, men Mæret efter havde Indenrigsministeren taget saa meget Hensyn til de Klager og Andragender, der vare komne fra Bornholm,

at det i det Forslag for 1881, han da forelagde, udtrykkelig hedder i § 1, at Søterritoriet ogsaa for Bornholms Vedkommende skulde hævdes, saaledes at alene danske Fiskere skulde have Ret til at fiske der, naar ikke ved traktatmæssig Overenskomst andet er bestemt. Men saa kom der Indsigelse fra Sverige, og i de følgende Aar er der derfor atter i Forslagene optaget Bestemmelser, hvorved man holder paa Fællesfiskeriet, som senere er blevet nærmere bestemt i Lov af 5te April 1888, hvor det hedder i § 1, at indtil videre skal det være bestemt, at der under Bornholm skal være fælles Fiskeri for Sildefiskeriets Vedkommende i 4 Maanedere af Aaret. Saa vidt jeg kan se, er denne Bestemmelse nu foreslaaet ændret saaledes, at der hele Aaret kan være fælles Fiskeri for Sildefiskeriets Vedkommende, men kun med Drivgarn. Hvis der altsaa om Efteraaret er sat fasttaende Sildegarn, Bundgarn ind under Klippekysten af svenske Fiskere, ser jeg ikke, at de have Ret dertil, idet man egentlig her holder sig til de gamle Rancelliskrivelser om, at for Sildefiskeriets Vedkommende turde man ikke forbyde Svenskerne at fiske paa vort Territorium, naar de drives ind af Strømforsholdene, med Baade og Drivgarn. Der gives derfor Tilladelse til, at de svenske Fiskere, ikke blot i 4 Maanedere, men hele Aaret, maa som Sildefiskere komme ind paa Søterritoriet med Drivgarn, men saa vidt jeg kan forstaa disse Bestemmelser, have de ikke Lov til det med faste Garn. Jeg tror, at de bornholmske Fiskere, ville være glade for Bestemmelsen om Beskyttelse uden for Søterritoriet for deres Lakssegarn, som hidtil har været gældende inden for Søterritoriet, men har været næsten illusorisk, da deres faste Lakssegarn i Reglen have staaet uden for Søterritoriet. Jeg tror ogsaa, at de ville være særdeles glade ved Bestemmelsen om Søterritoriets Udvidelse, men jeg er vis paa, at de ville meget beklage Bestemmelsen om, at Sildefiskeriet skal være fælles Fiskeri. Ganske vist ser jeg, at danske Fiskere have samme Ret inde under de svenske Kyster, som de svenske Fiskere have inde under vore, men vore Fiskere komme ikke ind under de svenske Kyster, da der ikke er værd at komme og fiske. Derfor ville de sikkert ikke være tilfredse med dette. Jeg vil derfor tillade